

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U SPLITU
Gundulićeva 27, Split

Pr-759/2024-17

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A
I
R J E Š E N J E

Općinski sud u Splitu, po sucu ovog suda Julijani Ponoš, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja EMISLAVA BILIĆA iz Sesveta, Miroslava Kraljevića 19, OIB: 06292637657, zastupanog po pun. Draženu Biliću, odvjetniku u Zagrebu, protiv tuženika KONSTRUKTOR-INŽENJERING d.d. u stečaju, Svačićeva 4, Split, OIB: 81356391287, zastupanog po stečajnom upravitelju Josipu Hrgi iz Splita, Bihaćka 15, OIB: 15662494844, radi utvrđenja i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave, zaključene dana 1. rujna 2026. godine u nazočnosti zamj. pun. tužitelja i stečajnog upravitelja tuženika, dana 12. listopada 2026. godine,

p r e s u d i o j e

- I. Utvrđuje se da je nedopuštena Odluka tuženika o izvanrednom otkazu ugovora o radu broj 1-1109/13 od 26.6.2013.godine.
- II. Odbija se tužbeni zahtjev koji glasi:

„1.Tuženik KONSTRUKTOR-INŽENJERING d. d. Svačićeva 4, 21000 Split, OIB: 81356391287 je dužan tužitelju Emislavu Biliću iz Sesveta, Miroslava Kraljevića 19, OIB: 06292637657 isplatiti iznos od 108.079,62 kuna za bruto plaće, jubilarnu nagradu, regres, Božićnicu i Uskrsnicu za razdoblje od 26. lipnja 2013.godine pa do 01. listopada 2015.godine za radno mjesto "tesar I" sa kamatama koje teku od dospijeca svakog pojedinog neisplaćenog iznosa, po stopi koja se utvrđuje za svako polugodište na način da se eskontna stopa HNB-a u prethodnom polugodištu uveća za 5 postotnih poena do 31.07.2015.godine, a za razdoblje od 01.08.2015.godine pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim

društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, koju kamatnu stopu utvrđuje HNB prema čl. 29 st.2 i 8 Zakona o obveznim odnosima i to kako slijedi :

- na iznos od 2.723,87 kn od 30. kolovoza 2013. g. do isplate (bruto plaće za srpanj 2013.g.),
- na iznos od 3.480,00 kn od 30. rujna 2013. g. do isplate (bruto plaće za kolovoz 2013.g.),
- na iznos od 3.480,00 kn od 30. listopada 2013. g. do isplate (bruto plaće za rujan 2013.g.),
- na iznos od 3.480,00 kn od 30. studenog 2013. g. do isplate (bruto plaće za listopad 2013.g.),
- na iznos od 3.480,00 kn od 30. prosinca 2013. g. do isplate (bruto plaće za studeni 2013.g.),
- na iznos od 3.480,00 kn od 30. siječnja 2014. g. do isplate (bruto plaće za prosinac 2013.g.)
- na iznos od 3.480,00 kn od 28. veljače 2014. g. do isplate (bruto plaće za siječanj 2014.g.),
- na iznos od 3.480,00 kn od 30. ožujka 2014. g. do isplate (bruto plaće za veljaču 2014.g.),
- na iznos od 3.480,00 kn od 30. travnja 2014. g. do isplate (bruto plaće za ožujak 2014.g.),
- na iznos od 3.480,00 kn od 30. svibnja 2014. g. do isplate (bruto plaće za travanj 2014.g.),
- na iznos od 3.480,00 kn od 30. lipnja 2014. g. do isplate (bruto plaće za svibanj 2014.g.),
- na iznos od 3.480,00 kn od 30. srpnja 2014. g. do isplate (bruto plaće za lipanj 2014.g.),
- na iznos od 3.480,00 kn od 30. kolovoza 2014. g. do isplate (bruto plaće za srpanj 2014.g.),
- na iznos od 3.480,00 kn od 30. rujna 2014. g. do isplate (bruto plaće za kolovoz 2014.g.),
- na iznos od 3.480,00 kn od 30. listopada 2014. g. do isplate (bruto plaće za rujan 2014.g.),
- na iznos od 3.480,00 kn od 30. studenog 2014. g. do isplate, (bruto plaće za listopad 2014.g.)
- na iznos od 3.480,00 kn od 30. prosinca 2014. g. do isplate, (bruto plaće za studeni 2014.g.)
- na iznos od 3.480,00 kn od 30. siječnja 2015. g. do isplate (bruto plaće za prosinac 2014.g.)
- na iznos od 3.480,00 kn od 28. veljače 2015. g. do isplate, (bruto plaće za siječanj 2015.g.)
- na iznos od 3.942,00 kn od 30. ožujka 2015. g. do isplate(bruto plaće za veljaču 2015.g.),
- na iznos od 4.096,25 kn od 30. travnja 2015. g. do isplate(bruto plaće za ožujak 2015.g.),
- na iznos od 4.096,25 kn od 30. svibnja 2015. g. do isplate(bruto plaće za travanj 2015.g.),

- na iznos od 4.096,25 kn od 30. lipnja 2015. g. do isplate(bruto plaće za svibanj 2015.g.),
- na iznos od 4.096,25 kn od 30. srpnja 2015. g. do isplate(bruto plaće za lipanj 2015.g.),
- na iznos od 4.096,25 kn od 30. kolovoza 2015. g. do isplate(bruto plaće za srpanj 2015.g.),
- na iznos od 4.096,25 kn od 30. rujna 2015. g. do isplate(bruto plaće za kolovoz 2015.g.),
- na iznos od 4.096,25 kn od 30. listopada 2015. g. do isplate(bruto plaće za rujan 2015.g.),
- na iznos od 1.500,00 kuna od 15. ožujka 2014.g. do isplate (jubilarna nagrada)
- na iznos od 1.200,00 kn teče od 16. srpnja 2013. g. do isplate (regres za 2013. g.),
- na iznos od 1.200,00 kn teče od 16. srpnja 2014. g. do isplate (regres za 2014. g.),
- na iznos od 1.200,00 kn teče od 16. srpnja 2015. g. do isplate (regres za 2015. g.),
- na iznos od 1.000,00 kn teče od 16. prosinca 2013. g. do isplate (Božićnica za 2013. g.),
- na iznos od 1.000,00 kn teče od 16. prosinca 2014. g. do isplate (Božićnica za 2014. g.),
- na iznos od 1.000,00 kn teče od 15. travnja 2013. g. do isplate (Uskrsnica za 2013. g.),
- na iznos od 1.000,00 kn teče od 15. travnja 2014. g. do isplate (Uskrsnica za 2014. g.),
- na iznos od 1.000,00 kn teče od 15. travnja 2015. g. do isplate (Uskrsnica za 2015. g.); sve navedeno u roku od 8 dana pod prijetnjom ovrhe.

2.Tuženik KONSTRUKTOR-INŽENJERING d.d., Svačićeva 4, 21000 Split, OIB: 81356391287 je dužan tužitelju EMISLAVU BILIĆU iz Sesveta, Miroslava Kraljevića 19, OIB: 06292637657 isplatiti iznos 23.071,59 kuna za bruto plaće, za razdoblje od 01.lipnja 2012.godine pa do 31.siječnja 2013.godine, za radno mjesto „tesar I“ sa kamatama koje teku od dospijeca svakog pojedinog neisplaćenog iznosa, po stopi koja se utvrđuje za svako polugodište na način da se eskontna stopa HNB-a, u prethodnom polugodištu uveća za 5 postotnih poena do 31.07.2015.godine, a za razdoblje od 01.08.2015.godine do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, koju kamatnu stopu utvrđuje HNB prema čl.29.st.2.i 8.Zakona o obveznim odnosima i to kako slijedi:

- na iznos od 2.814,00 kn teče od 30. srpnja 2012. g. do isplate (bruto plaće za lipanj 2012.g.),
- na iznos od 2.814,00 kn teče od 30. kolovoza 2012. g. do isplate (bruto plaće za srpanj 2012.g.),
- na iznos od 3.011,21 kn teče od 30. rujna 2012. g. do isplate (bruto plaće za kolovoz 2012.g.),

- na iznos od 2.886,90 kn teče od 30. listopada 2012. g. do isplate (bruto plaće za rujan 2012.g.),
- na iznos od 2.986,89 kn teče od 30. studenog 2012. g. do isplate, (bruto plaće za listopad 2012.g.)
- na iznos od 2.930,59 kn teče od 30. prosinca 2012. g. do isplate, (bruto plaće za studeni 2012.g.)
- na iznos od 2.814,00 kn teče od 30. siječnja 2013. g. do isplate (bruto plaće za prosinac 2012.g.)
- na iznos od 2.814,00 kn teče od 28. veljače 2013. g. do isplate, (bruto plaće za siječanj 2013.g.), sve navedeno u roku od 8 dana pod prijetnjom ovrhe.“

r i j e š i o j e

- I. Ne dopušta se preinaka tužbe podneskom tužitelja od 19.lipnja 2026.godine.
- II. Nalaže se tuženiku u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe naknaditi tužitelju parnični trošak u iznosu od 1.640,45 EUR sa zakonskim zateznim kamatama od presuđenja do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena.

Obrazloženje

1. Pred ovim sudom dana 2. kolovoza 2013. godine zaprimljena je tužba u kojoj tužitelj navodi da je bio u radnom odnosu kod tuženika temeljem Ugovora o radu br. 1.2108, sklopljenog dana 1. prosinca 2009. godine, a koji radni odnos da je zasnovan za obavljanje poslova radnog mjesta tesar I. Odlukom tuženika broj 1-1109/13 dana 26. lipnja 2013. godine, a koju da je tužitelj primio dana 5. srpnja 2013. godine, da mu je izvanredno otkazan ugovor o radu. Protiv navedene Odluke o izvanrednom otkazu ugovora o radu tužitelj da je dana 5. srpnja 2013. godine podnio Zahtjev za zaštitu prava. Kako tuženik u zakonom predviđenom roku nije stavio izvan snage Odluku o izvanrednom otkazu to tužitelj u roku predviđenom čl. 129 Zakona o radu podnosi tužbu radi poništenja Odluke o izvanrednom otkazu ugovora o radu broj 1-1109/13 od 26. lipnja 2013. godine. Tužitelj navodi da je Odluka o izvanrednom otkazu ugovora o radu broj 1-1109/13 od 26. lipnja 2013. godine nezakonita i to iz razloga što je uvidom u Odluku o otkazu Ugovora o radu vidljivo da je poslodavac svoju odluku temeljio na činjenici upućivanja telegrama dana 11. lipnja 2013.godine na adresu prebivališta Slavenskog 11, a kojim telegramom, kako proizlazi iz Odluke o izvanrednom otkazu ugovora o radu, se navodi da se treba javiti na posao 13. lipnja 2013. godine, a što da tužitelj nije mogao učiniti jer mu telegram nikada nije niti uručen te se u Odluci o otkazu Ugovora o radu također navodi da je zbog navedenog počinio tešku povredu obveze iz radnog odnosa i da zbog toga nastavak radnog odnosa nije moguć. U odnosu na navedeno tužitelj navodi da telegram nije zaprimio te da se shodno navedenom nije ni mogao javiti na posao, a samim time da nije ni počinio nikakvu pa ni osobito tešku povredu obveze iz radnog odnosa. Da je tome tako da svjedoči i činjenica da se telegram zasigurno vratio poslodavcu, te da je poslodavac morao znati da radniku telegram nije uručen i da dostava telegrama nije uredna. Tužitelj nadalje navodi da je

poslodavac znao da je adresa za korespondenciju Stjepana Kotromanića 7, 81101 Livno, B i H i da je to adresa na koju je poslodavac i do sada upućivao Ugovore o radu te da je sasvim očito da je ovakav postupak tuženika usmjeren na nezakonito otkazivanje Ugovora o radu, a sve sa ciljem izbjegavanja isplate osobnih dohodaka radnika, doprinosa i poreza državi kao i zakonom zajamčenih otpremnina radniku. Slijedom svega navedenog tužitelj smatra da je poslodavac trebao, a kada se već odlučio putem telegrama pozvati zaposlenike, uputiti telegram na adresu prebivališta tuženika, ali da to ipak nije učinio. Tužitelj navodi da je tijekom 9. g. rada kod tuženika uvijek bio pozivan na posao putem telefonskih poziva nadređenih. Kao bitnu činjenicu tužitelj ističe i činjenicu da je za ovu pravnu situaciju nevažna njegova medicinska dokumentacija jer da poslodavac nije na temelju iste zasnovao svoju Odluku o otkazu Ugovora o radu nego je zasnovao na činjenici da se radnik nije odazvao na posao temeljem telegrama od 11. lipnja 2013. godine, a koji telegram tužitelj nikada nije zaprimio. Tužitelj nadalje navodi da je pogrešan i zlonamjeran zaključak tuženika u Odluci o otkazu Ugovora o radu kako tužitelj nije zainteresiran za nastavak rada nego upravo suprotno tužitelj je zainteresiran o čemu da svjedoči činjenica da se samoinicijativno i nepozvano od strane poslodavca pojavio u službenim prostorijama poslodavca u Splitu dana 5. srpnja 2013. godine kada mu je uručena Odluka o izvanrednom otkazu Ugovora o radu, a ujedno da je istog dana podnio zahtjev za zaštitu prava što da je vidljivo uvidom u dostavnicu o uručanju Odluke o otkazu ugovora o radu. Narednog tjedna tužitelj da je ponovno nepozvan pristupio u službene prostorije tuženika interesirajući se za svoj radno pravni status te da mu je te prigode uručena i radna knjižica, a što da je poslodavac krivo učinio kada radniku nije omogućio iznošenje obrane. U odnosu na navedeno tužitelj predlaže da sud po provedenom postupku donese presudu kojom bi se utvrdilo da je nezakonita Odluka o izvanrednom otkazu Ugovora o radu broj 1-1109/13 od 26. lipnja 2013. g. tuženika te da je tuženik dužan vratiti tužitelja na rad na isto radno mjesto tesar I i priznati mu sva prava iz radnog odnosa.

2. Tuženik u svom odgovoru na tužbu navodi da se protivi tužbi i tužbenom zahtjevu u cijelosti kao neosnovanima te predlaže sudu da iste odbije uz osudu tužitelja na naknadu parničnog troška tuženiku. Između ostalog tuženik navodi da je tužitelj pisanim putem (telegramom) dana 11. lipnja 2013. godine pozvan na rad na prijavljenu adresu prebivališta u Zagrebu te da je telegramom upozoren kako, neodazivanjem na poziv i nedolaskom na posao, krši obveze iz sklopljenog ugovora o radu. Upućeni telegram da se vratio tuženiku dana 12. lipnja 2013. godine s napomenom kako je primatelju/tuženiku ostavljena obavijest o prispjeću telegrama, te da je stoga, tuženik sukladno odredbama čl. 72 Kolektivnog ugovora za graditeljstvo (NN RH 12/08 pročišćeni tekst), te čl. 143 st. 3 Pravilnika o radu predmetni poziv objavio na oglasnoj ploči u sjedištu Poslodavca, pa se time smatra da je dostava uredno obavljena. Slijedom navedenog, a s obzirom da se tužitelj nije odazvao pozivu tuženika kao Poslodavca niti je došao na rad, tuženik da je, u cijelosti poštujući sve zakonske odredbe, pokrenuo postupak izvanrednog otkazivanja sklopljenog ugovora o radu zbog osobito teške povrede obveze iz radnog odnosa. Tuženik nadalje navodi da je na Odluku o izvanrednom otkazu ugovora o radu tužitelj dana 5. srpnja 2013. godine osobno podnio Zahtjev za zaštitu prav. U odnosu na izjavu tužitelja kako nije bio u mogućnosti zaprimiti poziv tuženika budući da se tijekom mjeseca lipnja nalazio u KBC Rebro radi zdravstvenih tegoba koje je osjećao, tuženik je, a prije upućivanja cjelokupne dokumentacije na odlučivanje Nadzornom odboru, od tužitelja zatražio

dostavu vjerodostojne dokumentacije iz koje bi nesporno proizlazilo da se isti nalazio na liječenju, a sve radi donošenja cjelovite odluke u ovoj pravnoj stvari jer je tužitelj prethodno putem telefaksa dana 4. srpnja 2013. godine dostavio mišljenje specijaliste medicine rada prim. dr. med. S. Brdar iz Livna od 30. 5. 2013. g. kojim se preporuča obrada u Zagrebu u slučaju pogoršanja probavnih tegoba uz terapiju. Tuženik navodi da je iz navedenog razvidno kako je tužitelj u međuvremenu putem objave pismena na oglasnoj ploči poslodavca imao informaciju o svom radno-pravnom statusu kod tuženika, pa je dostavom liječničkog mišljenja pokušao opravdati svoje nejavljivanje na rad, a na koje se liječničko mišljenje isti uostalom i poziva u svom zahtjevu za zaštitu prava od 5. 7. 2013. godine. U odnosu na tužitelja kao osobu u radnom odnosu kod poslodavca pravne osobe sa sjedištem u RH tužitelj da je imao status osiguranika i bio je obvezno zdravstveno osiguran sukladno pozitivno-pravnim propisima koji reguliraju ovu domenu, a to je pravo na korištenje zdravstvene zaštite za vrijeme boravka u inozemstvu (FBiH) imao u skladu sa međunarodnim ugovorima i općim aktima Zavoda za zdravstveno osiguranje, uz napomenu kako liječenje u inozemstvu osigurana osoba može ostvariti samo ako se radi o potrebi liječenja koje se ne provodi u ugovornim zdravstvenim ustanovama u RH, a može se uspješno provesti u inozemstvu. Zbog navedenog da je prim. dr. med. S. Brdar iz Livna preporučio obradu u RH te je stoga tuženik i zatražio dostavu vjerodostojne medicinske dokumentacije, a na koju se pozvao i tužitelj koji u nadopuni Zahtjeva za zaštitu prava od 1.8. 2013. godine smatra da je za ovu situaciju nevažna njegova medicinska dokumentacija te istu da nije dostavio, budući da je mišljenja kako se u konkretnom slučaju radi o neodazivanju na posao temeljem upućenog telegrama koji se nikada nije zaprimio, a sve neovisno o činjenici kako je Odluka o izvanrednom otkazu ugovora o radu donesena zbog nejavljivanja na rad i neopravdanog izostanka radnika/tužitelja s rada, u kojem slučaju da bi isti na temelju vjerodostojne medicinske dokumentacije, zbog bolesti i bolničkog liječenja mogao eventualno opravdati svoje ne javljanje na rad odnosno izostanak s rada. Glede navoda tužitelja da telegram kojim se poziva na rad nije zaprimio, tuženik navodi da je u osobnoj iskaznici tužitelja navedeno da isti ima prebivalište u Zagrebu, Slavonskog 11. Tuženik nadalje na navode tužitelja da mu je adresa za korespondenciju u FBiH, Livno, Stjepana Kotromarića 7, navodi da je točno da je tuženik komunicirao sa tužiteljem na navedenoj adresi, ali najkasnije do dana 16. 11. 2009. godine odnosno do dana kada je tužitelj tuženiku vlastoručno potpisao obrazac osobnih podataka u kojima je naveo kako mu je adresa prebivališta u Zagrebu, Slavonskog 11 te dodatno istakao kako mu je i adresa boravišta u Zagrebu, Braće Domani 6, a iste prigode da nije naveo nikakvu kontakt adresu u BiH. Slijedom svega navedenog, tuženik nadalje navodi, da je tužitelja pismenim putem pozvao na rad na adresu njegovog prebivališta, a koju je adresu isti kao posljednju službenu adresu prijavio tuženiku kao poslodavcu. Sukladno odredbama KU-a za graditeljstvo (NN RH 12/08 pročišćeni tekst) te sukladno odredbama Pravilnika o radu tuženika kojim je određeno da se dostavljane odluka, obavijesti i drugih pismenih akata u svezi ostvarivanja prava i obveza radnika obavlja neposrednom predajom radniku. Odluka da se može dostaviti i putem pošte na posljednju službenu adresu koja je prijavljena kod poslodavca. U slučaju nemogućnosti dostave pismena, odbijanja prijema odnosno odbijanja preuzimanja istog i nepoznate ili nedovoljne adrese, dostavljanje pismena se obavlja isticanjem istog na oglasnoj ploči u sjedištu poslodavca. Protekom roka od 3 dana od dana isticanja pismena na oglasnoj ploči, smatra se da je dostava uredno izvršena. Posebno se naglašava da je radnik obvezan u slučaju promjene adrese prebivališta odmah o tome obavijestiti poslodavca te dati točne podatke i dokaze o

činjenicama bitnim za izvršenje svih obveza iz ugovora o radu, budući da svako protivno postupanje radnika predstavlja težu povredu obveza iz radnog odnosa, a zbog kojih da poslodavac može izvanredno otkazati ugovor o radu, a radnik da je isključivo odgovoran za svu štetu koja je iz tog ponašanja nastala. Na navode tužitelja da mu je ovakvim postupanjem tuženika povrijeđeno i Ustavom zajamčeno pravo na rad tuženik ističe kako je tužitelj iznoseći sasvim paušalne i netočne odnosno neutemeljene i ničim dokazane tvrdnje u odnosu na tuženika imao namjeru ocrniti tuženika na koji način očito želi uspjeti u ovoj parnici, a čime da zloupotrebljava svoja procesna ovlaštenja jer da ustavno pravo u prvom redu jamči pravo pojedincima poduzimati gospodarske i druge djelatnosti u punoj slobodi i pod jednakim uvjetima sa svim ostalim građanima, a sve u skladu s važećim pravnim propisima RH. U konkretnom slučaju tužitelj da je pozvan kao i drugi radnici tuženika putem telegrama da se jave na rad, a pozvani su na posljednju prijavljenu adresu prebivališta koju su kao službenu sami prijavili tuženiku. U razdoblju od veljače do srpnja 2013. godine da je više od 200 radnika tuženika pozvano putem telegrama da se jave na rad iz čega da je vidljivo da su svi radnici pozvani pod istim uvjetima na rad. Slijedom svega navedenog tuženik smatra da je tužitelj povrijedio obveze preuzete sklapanjem ugovora o radu i to zbog neodazivanja pozivu tuženika kao poslodavca na rad i samovoljnog izostanka s posla i to u nevrijeme, upravo u trenutku potrebe ispunjavanja ugovornih obveza iz djelatnosti tuženika čime da je izazvao poremećaj u procesu rada, neovisno o obvezi tužitelja da tuženiku dostavi relevantne podatke radi urednog vođenja evidencije iz oblasti rada, koje postupanje da je u konačnici dovelo i do gubitka povjerenja tuženika u tužitelja. Iz navedenog da je razvidno da su se ispunile sve pretpostavke za izvanredni otkaz ugovora o radu te stoga tuženik predlaže sudu da tužbeni zahtjev tužitelja odbije u cijelosti uz osudu na unašanje troškova postupka.

3. Očitujući se na navode odgovora na tužbu tužitelj u svom podnesku od 14.siječnja 2014.godine ističe da je kod dostave pismena tužitelju trebalo primijeniti odredbe ZPP-a o dostavi pismena, kao najpovoljnije pravo za tužitelja. Tužitelj ustraje u postavljenom tužbenom zahtjevu, ističući da je otkaz kojeg je tuženik dao tužitelju nezakonit zbog svih razloga navedenih u tužbi i tijekom postupka.

4. Sud je izveo dokaz pregledom odluke o izvanrednom otkazu ugovora o radu od 26. lipnja 2013. g. pod posl. br. 1-1109/13, Zahtjeva za zaštitu prava br. 7214 od 5. srpnja 2013. g., dostave Ugovora o radu od 21. 12. 2005. g. pod br. 3-3051/05, dopisa tuženika upućenog tužitelju od 17. 7. 2013. g., nadopune Zahtjeva za zaštitu prava od 5. 7. 2013. g., Ugovora o radu br. 1-2108 od 1. prosinca 2009. g., opisa radnog mjesta oznake T-121a tesar I, grupa složenosti IVa, aneksa br. 1-836 Ugovora o radu br. 1-2108 od 28. 11. 2011. g., rješenja FINE od 28. siječnja 2013. g. pod posl. br. Klasa: UP-I/110/07/12-01/74 Ur. br. 04-06-13-74-24, rješenja FIE od 21. 5. 2013. g. pod br. Kasa: UP-I/110/07/12-01/74 Ur. br. 04-06-13-74-859, prijamne knjige-list na dan 11. lipnja 2013. g. korisnika 638670, obavijesti HP-Hrvatske pošte d. d. tuženiku, dopisa tuženika upućenog tužitelju bez datuma s napomenom od 12. lipnja 2013. g., zahtjeva za očitovanje Radničkog vijeća tuženika upućenog tužitelju od 16. lipnja 2013. g., nalaza prim. dr. med. S. Brdar od 30. 5. 2013. g., preslike OI za tužitelja, osobnih podataka tužitelja, odluke o izvanrednom otkazu ugovora o radu od 26. lipnja 2013. g., odluke tuženika od 4. 4. 2012. g., Pravilnika o radu od 2. 8. 2013. g. pod br.1-1288/13, koverte tuženika upućene tužitelju, presude VS RH od 30. srpnja 2003. g. pod posl. br. Revr-451/02-2, odluke tuženika od 21. 2. 2012. g. pod br. 387/12, dopune odluke broj

387/12 od 21. 2. 2012. g. od 24. 5. 2012. g. pod br. 908/12, dopune odluke broj 387/12 od 21. 2. 2012. g. broj 908/12 od 24. 5. 2012. g. i broj 1319/12 od 21. 9. 2012. g., dopune odluka broj 387/12 od 21. 2. 2012. g., broj 908/12 od 24. 5. 2012. g. broj: 1319/12 od 21. 9. 2012. g. i broj: 1575/12 od 5. 12. 2012. g., odluke o prekidu rada od 8. 11. 2012. g., 8. 2. 2013. g. i od 8. 5. 2013. g. Izveden je i dokaz saslušanjem tužitelja i svjedoka Bartula Bekavca.

5. Dana 18.prosinca 2014.godine donesena je presuda ovog suda broj Pr-473/13, izreka iste glasi:

„I.Utvrđuje se da je nedopuštena Odluka o izvanrednom otkazu ugovora o radu broj 1-1109/13 od 26.06.2013.godine, tuženika Konstruktor-inženjering d.d. Svačićeva 4, 21000 Split, OIB 81356391287, te se tuženiku nalaže tužitelja Emislava Bilića iz Sesveta, Miroslava Kraljevića 19, OIB 06292637657 vratiti na rad na isto radno mjesto tesar I, dok se odbija tužbeni zahtjev tužitelja u dijelu kojim tužitelj traži da mu se priznaju sva prava iz radnog odnosa.

II.Nalaže se tuženiku u roku od 8 dana i pod prijetnjom ovrhe naknaditi tužitelju trošak parničnog postupka u iznosu od 2.500,00 kuna zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od presuđenja 18. prosinca 2014.god. pa do isplate, po stopi od 12% godišnje, a u slučaju promjene stope zateznih kamata prema eskontnoj stopi Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dna polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za pet postotnih poena.“

6. U obrazloženju te prvostupanjske odluke sud utvrđuje da između parničnih stanaka nije sporno, da tako proizlazi iz izvedenih dokaza:

- da je tužitelj radnik tuženika od 15. ožujka 2004.god.,
- da je tuženik jedan od ugovora o radu tužitelju poslao poštom u Livno dana 21.12.2005.god.,
- da je tužitelj na temelju ugovora o radu od 29. studenog 2008.god. i aneksa istom od 28.11.2011.god. zaposlen kod tuženika na neodređeno vrijeme na radnom mjestu tesar I,
- da je zbog poremećaja u poslovanju tuženik donio više Odluku o prekidu rada tužitelja na vrijeme od tri mjeseca, tj. uputio ga na tzv.“čekanje“ u razdoblju od 08.12.2013.g. pa do otkazivanja ugovora o radu,
- da je u svim Odlukama o prekidu rada naznačeno u toč. 3 izreke Odluke da se radnik dužan na pisani poziv poslodavca o danu početka rada odmah javiti i ranije na rad,
- da je tuženik uputio tužitelju brzojav dana 11. lipnja 2013.god sa pozivom da se javi na rad 13. lipnja 2011.god. na prijavljenu adresu prebivališta u RH Zagreb, Slavonskoga 11,
- da su Hrvatske pošte d.d. dana 12. lipnja 2011.god. obavijestile tuženika da brzojav nije isporučen tužitelju, da je ostavljena obavijest o prispjeću na ulazu,
- da je tuženik poziv za rad tužitelju oglasio na oglasnoj ploči tuženika, te je po proteku roka od tri dana smatrao da je tuženik uredno obaviješten o pozivanju na rad,
- da je dana 26.lipnja 2013.god. tuženik donio Odluku o izvanrednom otkazu ugovora o radu tužitelju zbog osobito teške povrede obveze iz radnog

- odnosa bez prava na otkazni rok, a kao razlog je navedeno da se na poziv poslodavca nije javio na rad, niti je uopće kontaktirao poslodavca,
- da je tuženik prije donošenja Odluke o otkazu ugovora o radu tužitelju zatražio očitovanje radničkog vijeća, a koje se u zadanom roku nije očitovalo,
 - da je tužitelju Odluka o izvanrednom otkazu ugovora o radu uručena u sjedištu tuženika dana 05. Srpnja 2013.god. i da je tužitelj odmah napisao i zahtjev za zaštitu prava u kojem je naveo da je bio bolestan, a inače da mu je tuženik poslao poziv na adresu na kojoj je bio samo formalno prijavljen na adresi njegovog brata, koji je u međuvremenu prodao stan i preselio se na adresu Sesvete, Miroslava Kraljevića br. 19 zbog čega nije primio poziv za rad, ali da i dalje želi raditi kod svog poslodavca kao i proteklih 9 godina u kojima nikada nije bilo nikakvih problema,
 - da je tuženik dopisom od 17. srpnja 2013.god. pozvao tužitelja da dostavi medicinsku dokumentaciju iz koje bi bilo razvidno da je bio bolestan u spornom razdoblju,
 - da je tužitelj odbio dostaviti medicinsku dokumentaciju, tvrdeći da nije odlučna za rješenje ove pravne stvari, jer je tužitelj dobio otkaz zbog toga što se nije po pozivu poslodavca javio raditi, a tužitelj tvrdi da mu nije uredno uručen poziv za rad.

7. Kratko rečeno, sud u obrazloženju te odluke navodi kako smatra da time što tužitelj nije obavijestio poslodavca o promjeni svoje adrese, a posljedično da nije uredno došao na rad, u konkretnim okolnostima uz uvažavanje gore nabrojanih okolnosti, ne bi predstavljalo opravdani razlog za otkaz ugovora o radu tužitelju, stoga da je u tom dijelu zahtjev tužitelja trebalo prihvatiti u skladu sa odredbom čl. 116 ZR-u. Sud da je odbio zahtjev tužitelja u dijelu kojim isti traži da mu tuženik prizna sva prava iz radnog odnosa, jer u tom dijelu zahtjev tužitelja nije određen, te da je kao takav neovršiv i neosnovan. Osim toga ukoliko je sud utvrdio da je odluka o otkazu ugovora o radu nedopuštena u tom slučaju da se smatra da radno pravni status tužitelja kod tuženika nije ni prestao, to tužitelj ostvaruje sva prava iz radnog odnosa, kao i da nije donesena Odluka o izvanrednom otkazu ugovora o radu.

8. Protiv ove presude žalbu je podnio samo tuženik, ne i tužitelj, međutim, Županijski sud u Splitu dana 23.travnja 2015.godine donosio je presudu i rješenje broj GŽ-R-16/15, ovom odlukom djelomično je odbijena žalba tuženika kao neosnovanu i potvrđena prvostupanjska presuda u dijelu kojim je utvrđeno da je nedopuštena odluka o izvanrednom otkazu ugovora o radu broj I-1109/13 od 26.lipnja 2013.godine. Rješenjem je ukinuta odluku prvostupanjskog suda u dijelu pod tč.l.izreke kojim je odbijen tužbeni zahtjev tužitelja u dijelu kojim tužitelj traži da mu se priznaju sva prava iz radnog odnosa i u odluci o parničnom trošku i predmet je u tom dijelu vraća prvostupanjskom sudu na ponovno odlučivanje. Za navesti je da protiv odbijajućeg dijela zahtjeva tužitelj nije podnio žalbu. Svejedno, prvostupanjski sud je postupao u daljnjem tijeku postupka po ukinutom dijelu presude u odnosu na koji je predmet vraćen sudu prvog stupnja na ponovno odlučivanje.

9. Dana 13.ožujka 2017.godine donesena je prvostupanjska presuda broj Pr-808/15, izreka iste glasi:

„Prihvaća se tužbeni zahtjev tužitelja u dijelu koji glasi:

"I. Tuženik Konstruktor-inženjering d. d. Svačićeva 4, 21000 Split, OIB: 81356391287 je dužan tužitelju Emislavu Biliću iz Sesveta, Miroslava Kraljevića 19, OIB: 06292637657 isplatiti iznos od 99.479,62 kn za bruto plaće i jubilarnu nagradu za razdoblje od 26. lipnja 2013.g. pa do 01. listopada 2015.g. za radno mjesto "tesar I" sa kamatama koje teku od dospijeća svakog pojedinog neisplaćenog iznosa, po stopi koja se utvrđuje za svako polugodište na način da se eskontna stopa HNB-a u prethodnom polugodištu uveća za 5 postotnih poena do 31.07.2015.god., a za razdoblje od 01.08.2015.g. pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, koju kamatnu stopu utvrđuje HNB prema čl. 29 st.2 i 8 Zakona o obveznim odnosima i to kako slijedi :

- na iznos od 2.723,87 kn od 30. kolovoza 2013. g. do isplate (bruto plaće za srpanj 2013.g.),
- na iznos od 3.480,00 kn od 30. rujna 2013. g. do isplate (bruto plaće za kolovoz 2013.g.),
- na iznos od 3.480,00 kn od 30. listopada 2013. g. do isplate (bruto plaće za rujna 2013.g.),
- na iznos od 3.480,00 kn od 30. studenog 2013. g. do isplate (bruto plaće za listopad 2013.g.),
- na iznos od 3.480,00 kn od 30. prosinca 2013. g. do isplate (bruto plaće za studeni 2013.g.),
- na iznos od 3.480,00 kn od 30. siječnja 2014. g. do isplate (bruto plaće za prosinac 2013.g.)
- na iznos od 3.480,00 kn od 28. veljače 2014. g. do isplate (bruto plaće za siječanj 2014.g.),
- na iznos od 3.480,00 kn od 30. ožujka 2014. g. do isplate (bruto plaće za veljaču 2014.g.),
- na iznos od 3.480,00 kn od 30. travnja 2014. g. do isplate (bruto plaće za ožujak 2014.g.),
- na iznos od 3.480,00 kn od 30. svibnja 2014. g. do isplate (bruto plaće za travanj 2014.g.),
- na iznos od 3.480,00 kn od 30. lipnja 2014. g. do isplate (bruto plaće za svibanj 2014.g.),
- na iznos od 3.480,00 kn od 30. srpnja 2014. g. do isplate (bruto plaće za lipanj 2014.g.),
- na iznos od 3.480,00 kn od 30. kolovoza 2014. g. do isplate (bruto plaće za srpanj 2014.g.),
- na iznos od 3.480,00 kn od 30. rujna 2014. g. do isplate (bruto plaće za kolovoz 2014.g.),
- na iznos od 3.480,00 kn od 30. listopada 2014. g. do isplate (bruto plaće za rujna 2014.g.),
- na iznos od 3.480,00 kn od 30. studenog 2014. g. do isplate, (bruto plaće za listopad 2014.g.)
- na iznos od 3.480,00 kn od 30. prosinca 2014. g. do isplate, (bruto plaće za studeni 2014.g.)

- na iznos od 3.480,00 kn od 30. siječnja 2015. g. do isplate (bruto plaće za prosinac 2014.g.)
- na iznos od 3.480,00 kn od 28. veljače 2015. g. do isplate, (bruto plaće za siječanj 2015.g.)
- na iznos od 3.942,00 kn od 30. ožujka 2015. g. do isplate(bruto plaće za veljaču 2015.g.),
- na iznos od 4.096,25 kn od 30. travnja 2015. g. do isplate(bruto plaće za ožujak 2015.g.),
- na iznos od 4.096,25 kn od 30. svibnja 2015. g. do isplate(bruto plaće za travanj 2015.g.),
- na iznos od 4.096,25 kn od 30. lipnja 2015. g. do isplate(bruto plaće za svibanj 2015.g.),
- na iznos od 4.096,25 kn od 30. srpnja 2015. g. do isplate(bruto plaće za lipanj 2015.g.),
- na iznos od 4.096,25 kn od 30. kolovoza 2015. g. do isplate(bruto plaće za srpanj 2015.g.),
- na iznos od 4.096,25 kn od 30. rujna 2015. g. do isplate(bruto plaće za kolovoz 2015.g.),
- na iznos od 4.096,25 kn od 30. listopada 2015. g. do isplate(bruto plaće za rujan 2015.g.),
- na iznos od 1.500,00 kuna od 15. ožujka 2014.g. do isplate (jubilara nagrada)."

II. Za više traženo u pogledu zahtjeva tužitelja za isplatu božićnice, uskrsnice i regresa u iznosu od 8.600,00 kuna sa pripadajućom kamatom koja:

- na iznos od 1.200,00 kn teče od 16. srpnja 2013. g. do isplate (regres za 2013. g.),
- na iznos od 1.200,00 kn teče od 16. srpnja 2014. g. do isplate (regres za 2014. g.),
- na iznos od 1.200,00 kn teče od 16. srpnja 2015. g. do isplate (regres za 2015. g.),
- na iznos od 1.000,00 kn teče od 16. prosinca 2013. g. do isplate (Božićnica za 2013. g.),
- na iznos od 1.000,00 kn teče od 16. prosinca 2014. g. do isplate (Božićnica za 2014. g.),
- na iznos od 1.000,00 kn teče od 15. travnja 2013. g. do isplate (Uskrsnica za 2013. g.),
- na iznos od 1.000,00 kn teče od 15. travnja 2014. g. do isplate (Uskrsnica za 2014. g.),
- na iznos od 1.000,00 kn teče od 15. travnja 2015. g. do isplate (Uskrsnica za 2015. g.), kao i u dijelu koji se odnosi na zahtjev tužitelja za isplatu plaće za razdoblje od 01. lipnja 2012.g. do 31. siječnja 2013.g. u ukupnom iznosu od 23.071,59 kuna sa pripadajućom kamatom, koja
- na iznos od 2.814,00 kn teče od 30. srpnja 2012. g. do isplate (bruto plaće za lipanj 2012.g.),
- na iznos od 2.814,00 kn teče od 30. kolovoza 2012. g. do isplate (bruto plaće za srpanj 2012.g.),
- na iznos od 3.011,21 kn teče od 30. rujna 2012. g. do isplate (bruto plaće za kolovoz 2012.g.),

- na iznos od 2.886,90 kn teče od 30. listopada 2012. g. do isplate (bruto plaće za rujan 2012.g.),
- na iznos od 2.986,89 kn teče od 30. studenog 2012. g. do isplate, (bruto plaće za listopad 2012.g.)
- na iznos od 2.930,59 kn teče od 30. prosinca 2012. g. do isplate, (bruto plaće za studeni 2012.g.)
- na iznos od 2.814,00 kn teče od 30. siječnja 2013. g. do isplate (bruto plaće za prosinac 2012.g.)
- na iznos od 2.814,00 kn teče od 28. veljače 2013. g. do isplate, (bruto plaće za siječanj 2013.g.),

tužbeni zahtjev tužitelja se odbija kao neosnovan.““ Nadalje, odbijen je prijedlog tužitelja za donošenje privremene mjere, te je naloženo tuženiku naknaditi tužitelju parnični trošak u iznosu od 50.000,00 kn sa zakonskim zateznim kamatama od presuđenja 13.ožujka 2017.godine do isplate.

10. Dana 12.travnja 2023.godine doneseno je rješenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-94/2021 kojim se ukida presuda Županijskog suda u Splitu broj GŽ R-16/15 od 23.travnja 2015.godine te se predmet vraća drugostupanjskom sudu na ponovno suđenje. U obrazloženju ovog rješenja, između ostalog, navodi se:

„Tuženik je u žalbi protiv prvostupanjske presude isticao žalbene razloge kojima tvrdi da je prilikom donošenja prvostupanjske presude počinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka jer sud prvog stupnja u svojoj presudi nije naveo razloge zbog kojih nije prihvatio dokazne prijedloge tuženika (konkretno za saslušanjem svjedoka Sandre Palić koja je predložena na okolnost utvrđivanja bitnih činjenica koje se odnose na razgovor sa tužiteljem). Sud drugog stupnja nije odgovorio na ove bitne žalbene navode što je imalo za posljedicu da drugostupanjska odluka ne sadrži ocjenu žalbenih navoda koji su od odlučnog značaja, a niti je označio razloge koje je uzeo u obzir po službenoj dužnosti (čl. 365. st. 2. ZPP).“

11. Dana 25.listopada 2023.godine doneseno je rješenje Županijskog suda u Splitu broj GŽ R-486/2023 kojim se ukida presuda Općinskog suda u Splitu poslovni broj Pr-473/13 od 18. prosinca 2014., u dijelu kojem je utvrđen nedopuštena odluka o izvanrednom otkazu Ugovora o radu I-1109/13 od 26. lipnja 2013. i predmet vraća sudu prvog stupnja na ponovno suđenje. Nakon donošenja ovog ukidnog rješenja, sud je zaista odlučio izvesti dokaz saslušanjem svjedoka Sandre Palić, držeći da je izvođenje ovog dokaza svrsishodno i potrebno.

12. Dana 16.listopada 2024.godine donesena je odluka Županijskog suda u Splitu broj GŽ R-392/2024, izreka iste glasi:

„ I. Žalba tužitelja se djelomično odbija kao neosnovana, a djelomično uvažava, te se presuda Općinskog suda u Splitu poslovnog broja Pr-808/15 od 13. ožujka 2017.:

a) ukida u točki II. izreke kojim je odbijen tužbeni zahtjev tužitelja za isplatom iznosa od 8.600,00 kuna na ime božićnice, uskrsnice i regresa te iznosa od 23.071,59 kuna na ime plaće, te se u tom dijelu vraća sudu prvog stupnja na ponovno suđenje.

b) potvrđuje u izreci rješenja pod točkom I. kojim je odbijen prijedlog tužitelja radi određivanja privremene mjere.

II. Uvažava se žalba tuženika, te se ukida presuda Općinskog suda u Splitu poslovnog broja Pr-808/15 od 13. ožujka 2017. u točki I. izreke kojim je prihvaćen tužbeni zahtjev tužitelja i obvezan tuženik isplatiti tužitelju 99.479,62 kune na ime bruto plaće i jubilarne nagrade, kao i u izreci rješenja pod točkom II. o odluci o trošku parničnog postupka, te se predmet vraća sudu prvog stupnja na ponovno suđenje.“

13. Dakle, nakon donošenja i ove odluke, pored svih citiranih odluka, u dva razdvajanjem formirana predmeta između istih stranaka, jasno je o čemu ovaj sud treba odlučiti nakon zaključenja glavne rasprave. Za navesti je da je prije zaključenja glavne rasprave sud, temeljem načela ekonomičnosti postupka, spojio ova dva predmeta radi zajedničkog raspravljanja i odlučivanja.

14. Dana 19.lipnja 2026.godine zaprimljen je podnesak tužitelja, u međuvremenu je nad tuženikom otvoren stečaj, tužitelj u istom predlaže da sud donese presudu, postavlja zahtjev koji glasi:

„Utvrdjuje se da je nedopuštena odluka o izvanrednom otkazu ugovora o radu broj: 1-1109/13 od 26.06.2013. tuženika/ KONSTRUKTOR-INŽENJERING dioničko društvo za graditeljstvo u stečaju, Svačićeva 4, 21 000 Split, OIB: 81356391287 i da ugovor nije prestao važiti

te je tuženik dužan tužitelju Emislavu Bilić iz Livna 80 101, Bosna i Hercegovina, Stjepana II Kotromanića 7, OIB: 06292637657 priznati i isplatiti materijalna prava iz radnog odnosa bruto plaće, jubilarne nagrade za radno mjesto tesar 1, božićnice, uskrsnice i regrese u razdoblju (osim povrata na posao jer to više nije moguće) od 01.06.2012.g. do 31.01.2013.g. te bruto plaća, jubilarne nagrade za radno mjesto tesar 1, božićnice, uskrsnice i regrese od 26.06.2013.g. kao dana donošenja nedopuštene odluke o izvanrednom otkazu Ugovora o radu do dana donošenja presude, sa kamatama koje teku od dospelja svakog pojedinog neisplaćenog iznosa do isplate po stopi i to do 31.07.2015.g. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem eskontne stopa Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, a za razdoblje od 01.08.2015. godine do 31.12.2022. godine prema prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, a od 01.01.2023. godine do 29.12.2023. godine po stopi, koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30.12.2023. godine pa do isplate po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, dok je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, a koju kamatnu stopu objavljuje Hrvatska narodna banka sukladno čl. 29. st. 2. i st. 9. Zakona o obveznim odnosima.“ Tužitelj nadalje u ovom podnesku navodi:

„Što se tiče tužbenog zahtjeva za isplatu materijalnih prava iz radnog odnosa bruto plaće, jubilarne nagrade za radno mjesto tesar 1, božićnice, uskrsnice i regrese u ovom parničnom postupku, s obzirom na činjenicu da je neophodno sačekati odluku Naslovnog suda da je nedopuštena odluka o izvanrednom otkazu ugovora o radu broj: 1-1109/13 od 26.06.2013. tuženika, a potom specificirati tužbeni zahtjev nakon što sud temeljem članka 186.b st.3. i st.4. ZPP-a naloži tuženiku da položi račun odnosno dostavi gore navedene podatke, obzirom da je iste sukladno važećim zakonskim propisima dužan voditi te istima neprijeporno raspolaže, a ukoliko to tuženik ne ispuni, onda da se provede financijsko-knjigovodstveno vještačenje radi utvrđivanja visine potraživanja tužitelja.“ Zaključno, tužitelj u formi dokaznog prijedloga predlaže da stečajni upravitelj specificira sve ponaosob iznose koje je priznao, a potom iskaže u jednome iznosu kao i da specificira sve ponaosob iznose koje nije priznao, a potom iskaže u jednom iznosu.“

15. Sud rješenjem nije dopustio preinaku tužbe postavljanjem ovakvog zahtjeva, poduzete ovim podneskom tuženika, držeći da valja odlučiti o ranije postavljenim zahtjevima tužitelja o kojima je već odlučivano i u odnosu na koje su odluke ukinute, ovakva preinaka nije ni svrsishodna niti je pravovremena prema stavu ovog suda.

16. Stečajni upravitelj tuženika u svom podnesku od 9.srpnja 2026.godine navodi: „U odnosu na iskazivanje priznatih, odnosno nepriznatih iznosa tužitelju u stečajnom postupku nad tuženikom, ističe se kako su tužitelju priznati niže navedeni iznosi s kamatama od dospijeca do dana otvaranja stečaja, i to:

1. Neto plaća za 6.2012. u ukupnom iznosu od 3.587,17 kn;
2. Neto plaća za 7.2012. u ukupnom iznosu od 3.563,46 kn;
3. Neto plaća za 8.2012. u ukupnom iznosu od 3.788,65 kn;
4. Naknade za 8.2012. u ukupnom iznosu od 1.132,36 kn umanjeno za obustave (smještaj, prehrana i sl.) u iznosu od 841,41 kn;
5. Neto plaća za 9.2012. u ukupnom iznosu od 3.607,90 kn;
6. Naknade za 9.2012. u ukupnom iznosu od 3.124,39 kn umanjeno za obustave (smještaj, prehrana i sl.) u iznosu od 1.880,88 kn;
7. Neto plaća za 10.2012. u ukupnom iznosu od 3.708,54 kn;
8. Naknade za 10.2012. u ukupnom iznosu od 1.241,60 kn umanjeno za obustave (smještaj, prehrana i sl.) u iznosu od 724,78 kn;
9. Neto plaća za 11.2012. u ukupnom iznosu od 3.613,93 kn;
10. Naknade za 11.2012. u ukupnom iznosu od 32,37 kn;
11. Neto plaća za 12.2012. u ukupnom iznosu od 3.446,45 kn;
12. Neto plaća za 1.2013. u ukupnom iznosu od 2.828,64 kn;
13. Neto plaća za 7.2013. u ukupnom iznosu od 3.470,66 kn;
14. Neto plaća za 8.2013. u ukupnom iznosu od 3.445,76 kn;
15. Neto plaća za 9.2013. u ukupnom iznosu od 3.421,42 kn;
16. Neto plaća za 10.2013. u ukupnom iznosu od 3.397,65 kn;
17. Neto plaća za 11.2013. u ukupnom iznosu od 3.378,43 kn;
18. Neto plaća za 12.2013. u ukupnom iznosu od 3.351,73 kn;
19. Neto plaća za 1.2014. u ukupnom iznosu od 3.366,18 kn;
20. Neto plaća za 2.2014. u ukupnom iznosu od 3.344,29 kn;

21. Neto plaća za 3.2014. u ukupnom iznosu od 3.323,88 kn;
22. Neto plaća za 4.2014. u ukupnom iznosu od 3.298,56 kn;
23. Neto plaća za 5.2014. u ukupnom iznosu od 3.274,05 kn;
24. Neto plaća za 6.2014. u ukupnom iznosu od 3.248,86 kn;
25. Neto plaća za 7.2014. u ukupnom iznosu od 3.223,66 kn;
26. Neto plaća za 8.2014. u ukupnom iznosu od 3.199,27 kn;
27. Neto plaća za 9.2014. u ukupnom iznosu od 3.174,07 kn;
28. Neto plaća za 10.2014. u ukupnom iznosu od 3.149,69 kn;
29. Neto plaća za 11.2014. u ukupnom iznosu od 3.124,49 kn;
30. Neto plaća za 12.2014. u ukupnom iznosu od 3.099,11 kn;
31. Neto plaća za 1.2015. u ukupnom iznosu od 3.089,29 kn;
32. Neto plaća za 2.2015. u ukupnom iznosu od 3.064,30 kn;
33. Neto plaća za 3.2015. u ukupnom iznosu od 3.040,12 kn;
34. Neto plaća za 4.2015. u ukupnom iznosu od 3.015,13 kn;
35. Neto plaća za 5.2015. u ukupnom iznosu od 2.990,95 kn;
36. Neto plaća za 6.2015. u ukupnom iznosu od 2.970,07 kn;
37. Neto plaća za 7.2015. u ukupnom iznosu od 2.949,20 kn;
38. Neto plaća za 8.2015. u ukupnom iznosu od 2.929,00 kn;
39. Neto plaća za 9.2015. u ukupnom iznosu od 2.908,13 kn;
40. Regresi za godišnji odmor za 2012., 2013, 2014. i 2015. godinu u ukupnom iznosu od 10.213,67 kn;

odnosno, sveukupno za neto plaće iznos od 114.388,69 kn, za naknade (bolovanje, terenski dodatak, naknada za odvojeni život, putni trošak, pomoć po Kolektivnom ugovoru i sl.) iznos od 5.530,72 kn, regresi za godišnje odmore u iznosu od 10.213,67 kn te obustave (smještaj, prehrana i sl.) u ukupnom iznosu od 3.447,07 kn što daje sveukupan iznos priznate i utvrđene tražbine od 126.686,01 kn.

Od prijavljene tražbine tužitelja po odvjetniku Draženu Biliću u ukupnom iznosu od 187.709,54 kn, osporen je iznos od 61.023,53 kn iz razloga što je u tijeku sudski postupak.

Dakle, stečajni upravitelj je tužitelju priznao i više nego što ga je pripadalo, jer mu je priznao i plaće od dana prestanka radnog odnosa odnosno od mjeseca srpnja 2013. godine pa sve zaključno do mjeseca rujna 2015. godine, uključivo i regrese za godišnji odmor za 2013, 2014. i 2015. godinu.

Dodatno se ukazuje da je tuženik još u podnesku od 08.03.2016. godine istakao kako tužitelj tijekom 2013. godine, a ni kasnije nije koristio godišnji odmor, a regres se u pravilu isplaćuje za mjesec u kojem se koristio godišnji odmor te je stoga nesporno kako je tužitelju u stečajnom postupku nad tuženikom stečajni upravitelj priznao veća potraživanja od onih na koje je isti imao pravo prema pozitivno pravnim propisima iz radno-pravne domene!

Tužitelj je, kao stečajni vjerovnik, tuženiku (stečajnom dužniku) pravovremeno prijavio svoje potraživanje koje je predmet ovog postupka u prekluzivnom roku, a sukladno odredbama Stečajnog zakona.

Međutim, na ispitnom ročištu u predmetu St-1196/2016 koje je održano dana 15. ožujka 2018. godine, tužitelju je od strane stečajnog upravitelja osporen iznos od 61.023,53 kuna iz razloga što je u tijeku bio neokončani sudski postupak.

Dana 19. travnja 2018. godine doneseno je i objavljeno na mrežnoj stranici e-Oglasna ploča sudova Rješenje Trgovačkog suda u Splitu o utvrđenim odnosno osporenim tražbinama vjerovnika prvog višeg isplatnog reda.

Protiv gore citiranog Rješenja svaki vjerovnik, pa tako i tužitelj, mogao je u dijelu koji se tiče njegove prijavljene tražbine izjaviti žalbu, i to u roku od osam dana nakon isteka osmog dana od dana objave Rješenja na mrežnoj stranici e-Oglasna ploča sudova (članak 19. stavak 2. i članku 12. stavak 2. Stečajnog zakona).

Međutim, a obzirom na nespornu činjenicu da tužitelj nije izjavio žalbu na gore navedeno rješenje, to je isto postalo pravomoćno protekom žalbenog roka od 8 dana od dana dostave odnosno isto je postalo pravomoćno s danom 05. svibnja 2018. godine.

Predmetnim Rješenjem tužitelj je ujedno upućen da u roku od osam dana od dana pravomoćnosti istog podnese prijedlog za preuzimanje i nastavak parnice koja je već bila pokrenuta u vrijeme otvaranja stečajnog postupka nad tuženikom.

Stoga je tužitelj, a sukladno odredbi članka 269. stavak 2. Stečajnog zakona trebao podnijeti prijedlog za nastavak parnice, u roku od osam dana od dana pravomoćnosti rješenja o upućivanju na parnicu (u konkretnom slučaju u roku od 8 dana od pravomoćnosti Rješenja od 19. travnja 2018. godine).

Ukoliko tužitelj, kao vjerovnik osporene tražbine koji je upućen na parnicu ne predloži nastavak parnice u roku od osam dana od dana pravomoćnosti rješenja o upućivanju na parnicu, smatrat će se da je odustao od prava na vođenje parnice, sve sukladno odredbi članka 269. stavak 3. Stečajnog zakona.

Stoga se ponovno ukazuje kako je uvidom u spis razvidno da tužitelj nije predložio nastavak postupka u ovoj pravnoj stvari u roku određenom Rješenjem Trgovačkog suda u Splitu o utvrđenim odnosno osporenim tražbinama vjerovnika prvog višeg isplatnog reda od 19. travnja 2018. godine, a sukladno odredbama Stečajnog zakona, već je tek podneskom od 24. siječnja 2019. godine zatražio nastavak sudskog postupka te je stoga nesporno kako nastavak postupka nije zatražio u prekluzivnom roku sukladno odredbama Stečajnog zakona, zbog čega se smatra da je odustao od prava na vođenje parnice.

Dakle, slijedom prethodno ustanovljenog i utvrđenog, nesporno je da je tužitelj u ovoj pravnoj stvari tek podneskom od 24. siječnja 2019. godine zatražio nastavak sudskog postupka te je stoga neupitno kako nastavak postupka nije zatražio u prekluzivnom roku sukladno odredbama Stečajnog zakona, zbog čega se smatra da je odustao od prava na vođenje parnice!

Uostalom, Županijski sud u Splitu je u svojoj odluci broj: GŽ R-353/2019-2 od 12. siječnja 2024. godine u obrazloženju iste naveo kako iz stanja spisa nesporno proizlazi da je rješenje kojom je osporena tražbina tužitelja od strane stečajnog upravitelja dostavljena tužitelju dana 28. travnja 2018. godine, a tužitelj je podnesak za nastavak postupka podnio dana 24. siječnja 2019. godine te je stoga razvidno da tužitelj nije postupio sukladno odredbi članka 269. stavak 2. SZ, odnosno da isti nije u roku od 8 dana podnio prijedlog za nastavak parnice.

Neprijeporno je da, ako stečajni vjerovnik propusti rok za podnošenje prijedloga za nastavak postupka, parnični sud svojim naknadnim postupanjem ne može sanirati opisane zakonske posljedice tužiteljevog propuštanja (jer tužitelj nije nastavio raniji parnični postupak u roku koji mu je odredio sud).

Naime, pretpostavke za dopustivost raspravljanja o tužbenom zahtjevu protiv stečajnog dužnika su: postojanje pravovremene prijave tražbine u stečajnom postupku, osporavanje prijavljene tražbine, prijedlog za nastavak prekinute parnice te

podobnost tužbenog zahtjeva za raspravljanje, koji mora glasiti na utvrđivanje osporene tražbine.

Na kraju, ukazuje se kako je Županijski sud u Splitu u svojoj odluci broj: GŽ R-1283/2020-2 od 15. prosinca 2020. godine, a koja odluka prileži spisu, istaknuo da, citiramo: „...prilikom odlučivanja o nastavku raspravljanja kada za to budu ispunjeni zakonski uvjeti, sud prvog stupnja morat će voditi računa o primjeni odredbe članka 269. stavak 2. SZ.“ Uostalom, tuženik raspolaže pravomoćnim odlukama u sličnim pravnim stvarima u kojima se tužba tužitelja odbacila kao nedopuštena upravo iz razloga što tužitelj pravovremeno nije predložio nastavak već pokrenute parnice, zbog čega nisu ostvarene tražene procesne pretpostavke za raspravljanje o tužiteljevoj tražbini u ovom postupku. Nastavno na gornja utvrđenja i sve navedeno, u ovom konkretnom slučaju je nesporno kako je tužitelj izgubio procesnu legitimaciju za vođenje ovog parničnog postupka jer nije predložio nastavak postupka u ovoj pravnoj stvari u roku određenom Rješenjem Trgovačkog suda u Splitu o utvrđenim, odnosno osporenim tražbinama vjerovnika prvog višeg isplatnog reda od 19. travnja 2018. godine, a sukladno odredbama Stečajnog zakona, pa se predlaže naslovljenom sudu u predmetnom parničnom postupku odbaciti tužbu u odnosu na tuženika.“

17. U daljnjem tijeku postupka, pored već izvedenih dokaza, sud je izveo i dokaz saslušanjem svjedoka Sandre Palić te pregledom rješenja Trgovačkog suda u Splitu broj 14. St-1196/2016 od 19. travnja 2018. godine.

18. Tužitelj je popisao parnični trošak.

19. Zahtjev tužitelja je djelomično osnovan.

20. Sud je prvenstveno trebao odlučiti o zahtjevu tužitelja kojim isti traži da sud utvrdi kako nije dopuštena predmetna odluka o otkazu ugovora o radu. U tijeku postupka izvedeni su brojni dokazi.

21. Odredbom čl.116. Zakona o radu (NN 93/14, 127/17, 98/19, 151/22 i 64/23, dalje: ZR) propisano je da poslodavac i radnik imaju opravdani razlog za otkaz ugovora o radu sklopljenog na neodređeno ili određeno vrijeme, bez obveze poštivanja propisanog ili ugovorenog otkaznoga roka (izvanredni otkaz), ako zbog osobito teške povrede obveze iz radnog odnosa ili neke druge osobito važne činjenice, uz uvažavanje svih okolnosti i interesa obiju ugovornih stranaka, nastavak radnog odnosa nije moguć. Tako je bilo propisano i ranijom odredbom čl.108. ZR-a (NN 149/09, 61/11, 82/12 i 73/13, dalje: ZR), kako je i navedeno u ranijoj prvostupanjskog odluci.

22. Tužitelj u svom iskazu navodi da je kod tuženika radio ukupno 9 godina na raznim poslovima i u međuvremenu završavao njegove interne natječaje te da se na kraju odlučio za poslove tesara I. Posljednji ugovor koji je zaključio sa tuženikom da je na neodređeno vrijeme. Zbog poznate situacije u firmi da je poslodavac u studenom 2012. g. donio pisanu odluku o upućivanju nekolicine radnika na čekanje s tim da im nije rečeno kada bi se trebali vratiti u tvrtku. Kako mu majka stanuje u Livnu da je nakon njenog obilaska svratio u Split u tvrtku dana 5. srpnja 2013. g. i da mu je upravo tog dana uručen otkaz Ugovora o radu. Do tada da nije znao da je odluka donesena i napisana, da je bio iznenađen, a zaposlenik koji mu je uručio otkaz da mu je rekao da protiv te odluke napiše Zahtjev za zaštitu prava i da neće biti problema te da će biti vraćen na posao. U obrazloženju odluke o otkazu Ugovora o radu da je navedeno da

mu je poslodavac poslao telegram, a nema saznanja da ga je pozivao više puta i na druge način. Telegram da nije zaprimio. Po uručanju odluke o otkazu Ugovora o radu dana 5. srpnja 2013. g. da je izjavio Zahtjev za zaštitu prava, angažirao odvjetnika te ustao ovom tužbom. Navodi da mu nije poznato da bi ga poslodavac upoznao sa odredbama svojih internih akata kao što su npr. poslovnik, statut i sl., a ako mu je tako nešto i dao ne zna da bi to pročitao jer nije pravnik, da ga isti nije upoznao ni sa odredbama KU-a za graditeljstvo. Niti jedan pisani poziv da se vrati na rad da nije zaprimio od strane poslodavca. Tužitelj nadalje navodi da se za vrijeme rada kod tuženika dakle u tih 9 g. radnog staža komunikacija odvijala isključivo putem telefona. I u svibnju mjesecu 2013. g. kada je razgovarao sa g. Bartulom Bekavcem da je razgovarao putem mobitela, ali to je bio jedan općeniti razgovor, a ne konkretni poziv radi vraćanja na rad i od tog poziva g. Bekavca do 5. srpnja 2013. g. da nikada da nije dobio nikakav poziv poslodavca da se vrati na rad. Dana 5. srpnja 2013. g. da je razgovarao sa g. Bekavcem i pun. tuženika Marinom Mišić i oboje da su ga uvjeravali da treba izjaviti Zahtjev za zaštitu prava i da neće biti problema. Tužitelj navodi da je nakon izjavljenog Zahtjeva za zaštitu prava dana 5. srpnja 2013. g. trebao biti vraćen na posao, a sve sukladno onome što mu je rečeno od strane zaposlenika tuženika i to Bekavca i pun. tuženika Marine Mišić i Sandre Palić. Navodi da nikada ranije nije napisao zahtjev za zaštitu prava, a ovaj izjavljeni da je sročio po prijedlogu pun. tuženika Marine Mišić. Poslodavcu za kontakt adresu da je prijavio adrese u Zagrebu i to Slavenskog 11 i Braće Domani 6, s tim da je prilikom zapošljavanja prijavio adresu u Livnu i na tu adresu da mu je stigao ugovor o radu i ostala dokumentacija od tuženika. Kada je prijavio adrese u Zagrebu, da je prijavio i svoj broj mobitela i to je broj kojim je uvijek komunicirao sa poslodavcem, a to da je i broj s kojim je komunicirao sa Bekavcem. Sva komunikacija s poslodavcem, bez obzira na gradilište na kojem je radio, da se odvijala isključivo putem navedenog broja mobitela. Poslodavcu da je dao i jedan bosanski broj mobitela, no komunikacija s tog broja da je bila isključivo ukoliko je poslovođa bio na mreži bosanskog operatera jer da je jedan poslovođa živio u blizini Čapljine. Tužitelj nadalje navodi da on živi u Livnu i da su to znali njegovi nadređeni. Šefovima gradilišta tuženika da je također bilo poznato da živi u Livnu odnosno isti da su znali njegovo stvarno prebivalište i broj mobitela. Adresa iz Livna da nikada nije bila objavljena kod poslodavca. Inače, da je hrvatski državljani te da nikada nije bio zapošljavao kao stranac. Navodi da je i državljani BiH, odnosno da ima dvojno državljanstvo te da je poslodavac to znao. Njegova adresa prebivališta do 5. srpnja 2013. g. da je bila Zagreb, Slavenskog 11. Na čekanju da je bio 2012. g. u razdoblju od svibnja do lipnja, a da je vraćen na posao po pozivu Budimira pa da je ponovno bio na čekanju od studenog 2012. g. pa do otkaza. U RH da je imao prijavljeno boravište na adresi Zagreb, Domani 6 te da se kod tuženika zaposlio kao hrvatski državljani.

23. Svjedok Bartul Bekavac saslušan u ovom postupku navodi da je zaposlen kod tuženika kao koordinator za ljudske potencijale, a posao da mu je da oprema gradilišta ljudskom snagom, a što znači da dobije informacije sa gradilišta o potrebnoj ljudskoj snazi i u skladu sa tim organizira posao odnosno pronalazi radnike koje će uputiti na pojedina gradilišta prema potrebama samog gradilišta. Kada su radili punim kapacitetom, da nisu imali u tom smislu problema i radnike da su pozivali najčešće usmeno putem telefona ili mobitela i raspoređivali po potrebama. Međutim, kao što je poznato poduzeće da je zapalo u probleme, da nisu dobili osam plaća te da je pokrenut postupak predstečajne nagodbe. U tom razdoblju da se događala situacija da bi zvao

radnike da dođu raditi, a najaktualnije da je bilo gradilište u Pločama, međutim oni da se na gradilištu ne bi pojavili, a svjedok da nije imao dokaz da ih je zvao te da su vidjeli da na taj način više ne mogu funkcionirati i kod tuženika da je donesena usmena odluka da će se svakog radnika pisanim putem pozivati da se javi na posao. Što se tiče konkretno tužitelja, da poznaje njegova brata i s njim da je dobar, da je to upravo odvjetnik koji ga zastupa, Dražen Bilić i sa njim da se čuo u svibnju mjesecu 2013. g. i u tom općenitom i nevezanom razgovoru da mu je upravo brat tužitelja rekao da je tužitelj nešto bolestan i da čak sumnjaju i na najgore i tada iz pristojnosti prema tužitelju kao radniku da je istog nazvao na telefon i općenito su razgovarali i te da ga je pitao za zdravlje. Navodi da nije bio upoznat sa činjenicom da je tužitelj dobio otkaz međutim, nakon donošenja odluke da ga je nazvao brat tužitelja i tada da je vidio da je tužitelju poslana pisana obavijest da dođe raditi, ali da se pismeno vratilo neuručeno i da je u skladu sa pravilnikom tuženika dostava obavljena putem oglasne ploče tuženika. Tada da su tužitelju savjetovali da napiše zahtjev za zaštitu prava, da priloži medicinsku dokumentaciju iz koje bi bilo razvidno da ima određenih zdravstvenih tegoba, da će se predmet proslijediti NO te da će vjerojatno NO to prihvatiti i staviti izvan snage odluku o otkazu. Međutim, tužitelj da nije dostavio nikakvu dokumentaciju i njegov brat da se javio i rekao da će ustati tužbom što se i dogodilo. Na posebno pitanje zamj. pun. tužitelja je li svjedoku poznato da bi ikada prije ovog spornog puta tužitelj bio pozivan pisanim putem na rad svjedok navodi da to konkretno ne može kazati, te da može uopćeno kazati o načinu pozivanja radnika na posao. Prije nego što su zapali u poteškoće da su radnike uvijek pozivali telefonskim putem i nakon što su nastali problemi u radu tuženika, kada radnici nisu primali plaću odnosno kada je otvorena dana 28. siječnja 2013. g. predstečajna nagodba, račun da im je odblokiran i kada su ponovno počeli raditi odnosno pozivati radnike, da su odlučili to učiniti pisanim putem. Uvijek kada su tužitelja usmenim putem zvali da dođe na rad, da se uvijek odazivao i za tužitelja da može potvrditi da je bio dobar radnik. Nadalje navodi, da je znao, jer je kontaktirao s njegovim bratom, da tužitelj živi u Livnu sa svojom obitelji. Otprilike 1/2 radnika koji rade kod tuženika da su iz susjedne B i H, a druga polovica radnika da je iz RH. Svi ti radnici iz BiH da imaju hrvatske dokumente i prijavljeno prebivalište u RH i sa njima da se pisanim putem kontaktira na njihovoj prijavljenoj adresi u RH.

24. Sud je izveo i dokaz saslušanjem svjedoka Sandre Palić, kako je to već i navedeno, ista je kao diplomirana pravnica zaposlenica tuženika, nesrodna sa tužiteljem, u svom iskazu navodi da je zaposlenica tuženika još od 2003. godine, navodi da je prvo vrijeme radila u kadrovskoj službi, negdje 2006. ili 2007. godine da se oformila služba za upravljanje ljudskim potencijalima koja je u sebi imala uključena tri segmenta i to: radno kadrovski dio, dio za potencijale i odjel zaštite na radu. Navodi da je ona bila rukovoditelj te službe, da osobno ne poznaje tužitelja, da se ne sjeća da su se ikada sreli, da ga ne poznaje ni po imenu ni prezimenu. Navodim da je očito sastavila odgovor na tužbu u ovom predmetu, ali da nije bila na ročištima, jer da inače nije zastupala tuženika na ročištima, da je moguće da joj je odgovor na tužbu sastavila kolegica, a da je svjedokinja to kao rukovoditelj potpisala. Dakle, da nikada, koliko se sjeća, nije imala kontakt sa tužiteljem, da se sjeća da ju je, nakon otkaza, telefonskim putem u nekoliko navrata zvao tužiteljev brat koji se predstavio kao odvjetnik, i tvrdio da njegov brat ne može i ne smije dobiti otkaz, ovoga da se sjeća jer je bio neugodan i na kraju da joj je prijetio i prijeteći naveo da će ga zapamtiti. Navodi, ono čega se sjeća, da je godine 2013. odobreno sklapanje predstečajne nagodbe, kako su se

otvorila neka gradilišta, to da je postojala potreba zvati radnike na rad, pa tako i sa čekanja, postupak da je bio takav da su radnicima slali brzojave i to na adresu koja je kao adresa prebivališta ili boravišta bila od strane samih radnika dana i deponirana u njihove dosjee. Dakle, sami radnici da su dali izjavu gdje žele da im se pismena dostavljaju, uglavnom da je slano na prebivalište radnika, a rijetko na boravište. Navodi da telefonskim putem nisu zvali radnike. U slučaju da se prvi brzojav vratio neuručen, da bi se ponovio brzojav, pa ukoliko bi ponovno bio neuručen, onda da bi poziv išao na oglasnu ploču tuženika i tako da bi se smatralo da je poziv uručen. Navodi da bi uvijek bila dva brzojava, u slučaju da je prvi neuručen, pa da bi tako trebalo biti i u ovom slučaju, da se ne sjeća detalja vezano za samog tužitelja, ali da pretpostavlja da je tako bilo i ovdje. Navodi da su imali velikih problema sa javljanjem radnika na rad, da bi neki otvorili bolovanje, neki da se nisu javljali, kako se radi o specifičnoj djelatnosti vezano za neke poslove za koje bi trebalo poslati radnike kod specijaliste medicine rada, zaista da je bilo velikih problema. Navodi da se po pitanje odluke o otkazu ugovora o radu postupalo na način da ona nije odlučivala u konačnici vezano za donošenje te odluke, da bi se odluka odnosno dokumentacija dala na uvid Meri Sokol, koja je bila na mjestu direktora pravnog sektora, a prije da je to u njenoj službi konkretno provodila Marina Mišić. Ukoliko bi Meri Sokol odobrila odluku, onda da bi išla na provjeru generalnom direktoru Željku Žderiću i ukoliko bi on to potpisao, da bi to značilo da se ide u provedbu i proceduru. Prije nego što bi sama odluka išla na kontrolu Meri Sokol, da su tražili očitovanje po zakonu od radničkog vijeća, ponekad da bi se radničko vijeće očitovalo, ponekad ne, da bi znao proći rok za očitovanje po zakonu, pa da bi to prosljedili Meri Sokol, s obzirom da se smatralo da postoji suglasnost. Navodi da je doneseno sigurno 100-injak istih odluka kao i u slučaju tužitelja, radi neodazivanja pozivu na rad, a navodi, koliko se sjeća, da su u dva ili tri navrata radnici u svojim tužbama uspjeli. Navodi da su neke odluke stavljene izvan snage, jer bi po molbi radnika, nakon što su dobili odluku o izvanrednom otkazu ugovora o radu, oni tražili da sami otkažu ugovor o radu zbog neisplate plaće, što je bila istina, pa da bi im se na taj način izlazilo u susret, jer bi onda ostvarili pravo naknade plaće na zavodu. Na posebno pitanje zamj. pun. tužitelja, svjedokinja ponavlja da ona ne zna detalje slanja brzojavu tužitelju, na koju je to adresu bilo, da su to radile zaposlenice njene službe, a da je ona bila voditeljica čitave službe. Navodi da se ne sjeća bilo koje adrese na koju bi se komuniciralo sa tužiteljem, ponavlja da se detalja ne sjeća. Navodi da, koliko se ona sjeća, radničko vijeće se nije protivilo otkazu u slučaju tužitelja.

25. Sud u bitnom poklanja vjeru iskazu tužitelja, njegov iskaz, vezano za sve ostale izvedene dokaze i sam po sebi, ukazuje se logičnim, životnim i vjerodostojnim. Kada se njegov iskaz dovede u svezu i sa iskazima svjedoka Bekavca i svjedokinje Palić, ponovno je, prema stavu ovog suda, iskaz tužitelja u bitnom zaista vjerodostojan.

26. Dakle, za ponoviti je da je tuženik dostavu poziva za tužitelja obavio kako je to propisano odredbom čl. 72 Kolektivnog ugovora za graditeljstvo (NN RH br 72) i čl. 143 Pravilnika o radu tuženika. Nije sporno da je tužitelj u vrijeme dostave poziva bio prijavljen u RH na adresu u Zagrebu, Slavenskog br.11, na kojoj nije primio poziv. Sud je već naveo da je izvanredni otkaz ugovora o radu krajnja mjera koja je dopuštena samo ako se na drugi način ne može razriješiti problem između poslodavca i radnika, jer je izvanredni otkaz ugovora o radu za radnika najteži oblik prestanka ugovora o radu. Takva se odluka smije donijeti samo kad je riječ o tako teškoj povredi radne

obveze koja uz uvažavanje svih okolnosti i interesa obiju ugovornih strana, a ne samo poslodavca, upućuje na to da nastavak radnog odnosa više nije moguće.

27. Tuženik je zaista kao poslodavac svojim Pravilnikom o radu propisao što predstavlja tešku povredu obveze iz radnog odnosa, a to je i neprijavlivanje promjene adrese. Međutim poslodavac zaista nije ovlašten propisati općim aktom koje je skrivljeno ponašanje radnika osobito teška povreda radne obveze. Je li određeno kršenje radnih obveza osobito teška povreda radne obveze, kao opravdani razlog za izvanredni otkaz ugovora o radu, ocjenjuje se s obzirom na konkretne okolnosti slučaja koje se ne mogu predvidjeti u općem aktu.

28. Dakle, s obzirom na apsolutno sve okolnosti slučaja, sve izvedene dokaze, sud drži da nisu bile ispunjene zakonske pretpostavke za donošenje Odluke o izvanrednom otkazu ugovora o radu tužitelju i da je ova odluka zaista nedopuštena. Tužitelj je prije toga bio zaposlen kod tuženika, nikada nije bilo kršenja radnih obveza sa njegove strane, o tome kakav je bio radnik, očito uzoran, iskazuje i svjedok Bekavac, a sud to drži zaista uvjerljivim. Nadalje, tijekom čitavog tog razdoblja korespodencija nadređenih i tužitelja odvijala se putem mobitela, a broj istog se nalazi u osobnom kartonu tužitelja i priložen je spisu. Zaista su svi znali da je prebivalište tužitelja u Livnu, pa tako i njegovi nadređeni, a o tom iskazuje svjedok Bekavac, zaposlenik tuženika. Tužitelj je upravo odlukom tuženika poslan na tzv. "čekanje", dakle, na štetu tužitelja kao radnika, a njegova sudbina i sudbina ostalih zaposlenika tuženika zbog prilika na strani tuženika bile su zaista neizvjesne. Tužitelj je čitavo vrijeme radio i želio raditi, pa sud drži da iz svih izvedenih dokaza, pa i iskaza svjedoka Palić, proizlazi da postupanje tuženika u pogledu zvanja tužitelja na rad, nije bilo postupanje poslodavca u dobroj vjeri i na štetu je tužitelja kao radnika i slabije strane, upravo je odlukom tuženika tužitelj ranije poslan „na čekanje“, a da čekanja je on kao uzoran radnik i osoba koja se nikada nije oglašila pozivu na rad, trebao biti pozvan i pisanim putem, ali svakako i putem mobitela, kako je i ranije zvanje tužitelja i njegovo obavješćavanje išlo i bilo je čitavo vrijeme uspješno, do predmetnog slučaja. Ništa ne ukazuje na okolnost da bi se tužitelj oglašio na poziv na rad, bez obzira što su radili i kakvi su bili drugi zaposlenici tuženika, tuženik je radnike poslao „na čekanje“, pa je svakako trebao primijeniti dužnu pažnju kod zvanja radnika kao što je tužitelj, da budu na svaki mogući način obavješteni da se jave na rad, što je tužitelj bilo u interesu i ni iz čega ne proizlazi da tužitelj ne bi tako postupio. Tužitelj poziv nije zaprimio, a sud drži da tuženik nije u odnosu na tužitelja i poziv primijenio dužnu pažnju, već je navedenog postupanje tuženika od strane suda okvalificirano kao izostanak dužne pažnje spram tužitelja kao kvalitetnog radnika. Tuženik je imao broj mobitela tužitelja, ranije je upravo putem mobitela pozivan na rad, čemu bi se uvijek odazvao, pa je tako moglo i moralo biti i ovaj put, a to što tome nije bilo tako, zaista ne može ići na štetu tužitelja kao radnika. Tužitelj je po struci prodavač, doškoloan za tesara i ne može se od njega očekivati da je upoznat sa odredbama Pravilnika o radu, Kolektivnog ugovora i sl., jer je tužitelj radnik, koji je dobro obavljao svoj posao, te je osnovano pretpostavljao ukoliko ga poslodavac zove na rad, da će to učiniti kao i uvijek do sada putem telefona odnosno mobitela. Stoga činjenica da nije obavijestio poslodavca o promjeni svoje formalne adrese boravišta u RH, a njegovo prebivalište je uvijek isto i u BiH, zbog čega mu nije uručen poziv za rad, nije postupanje tužitelja koje bi zaslužilo najtežu sankciju i to bez prava na obranu, kako je to izuzetno rigorozno, neosnovano i u konačnici nedopušteno učinio tuženik prema tužitelju. Tuženik je raspolagao sa brojem tužiteljevog mobitela,

imao je njegovu adresu u Livnu, stoga ukoliko je tuženik zaista htio da tužitelj dođe na rad, to je mogao i morao učiniti bez problema i na drugi način, a ne primijeniti konačno najrigorozniju sankciju prema tužitelju kao radniku i slabijoj strani, koja je upravo od strane tuženika poslana „na čekanje“ i dovedena u neizvjesnu situaciju. Svjedok Bekavac iskazao je da je kod tuženika donesena usmena odluka da će se svakog radnika pisanim putem pozivati da se javi na posao. Dakle, i ova okolnost, za koju tužitelj nije znao, a ranije je uredno pozivan na rad putem mobitela, ukazuje na okolnost da tuženik nije pravilno postupio u ovom slučaju i primijenio dužnu pažnju spram tužitelja kao radnika, već je, bez ikakve krivnje tužitelja kao radnika u ovom slučaju, odlučio donijeti odluku o izvanrednom otkazu ugovora o radu, a tužitelj ničim u ovom slučaju nije prekršio svoje obveze iz radnog odnosa i nastavak radnog odnosa je svakako bio moguć i radni odnos je trebao biti nastavljen. Dakle, za ponoviti je da predmetna odluka o izvanrednom otkazu ugovora o radu nije dopuštena.

29. Slijedom navedenog ovaj sud smatra da time što tužitelj nije obavijestio poslodavca o promjeni svoje adrese boravišta, a posljedično nije došao na rad, u konkretnim okolnostima uz uvažavanje gore nabrojanih okolnosti, vezano za apsolutno sve izvedene dokaze, ne bi predstavljalo opravdani razlog za otkaz ugovora o radu tužitelju, pa je navedenog sud prihvatio zahtjev tužitelja i odlučio kao u tč.I. izreke ove presude. U odnosu na vraćanje tužitelja na radno mjesto na kojem je ranije radio, sam tužitelj navodi da to očito nije moguće, a u ovom dijelu odluka i nije ukinuta i sud o tome nije ni trebao odlučiti ovom presudom.

30. Što se tiče zahtjeva tužitelja na isplatu, za navesti je da je u tom dijelu zahtjev tužitelja neosnovan, bez obzira što je ranije bio djelomično osnovan, jer su se od donošenja ukidne odluke u ovom dijelu okolnosti na strani tužitelja i tuženika, po pitanju ovog zahtjeva promijenile, zahtjeva za isplatu neisplaćenih plaća, jubilarne nagrade, božićnice, uskrsnice i regresa za godišnji odmor.

31. Naime, u međuvremenu je nad tuženikom otvoren stečajni postupak, odlukom nadležnog Trgovačkog suda u Splitu, rješenjem broj St-1196/2016 od 16.studenog 2017.godine. Rješenjem tog suda broj 14 St-1196/2016 od 19.travnja 2018.godine, utvrđene su, odnosno osporene tražbine pojedinačno i po imenu stečajnih vjerovnika prvoga višega isplatnog reda, ispitane na Ispitnom ročištu održanom 15.ožujka 2018.godine. Iz ovog rješenja proizlazi da je tužitelj kao vjerovnik prijavio tražbinu u iznosu od 187.709,54 KN, u I/viši isplatni red je priznat iznos od 126.686,01 kn, a osporena je tražbina u iznosu od 61.023,53 kn. Protiv ovog rješenja dopuštena je žalba, navedeno je da, ako je u vrijeme otvaranja ovoga stečajnog postupka pred državnim ili arbitražnim sudom već bio pokrenut parnični postupak o tražbini koja je osporena, postupak radi utvrđivanja tražbine nastaviti će se preuzimanjem te parnice, pa se u tom slučaju vjerovnici osporenih tražbina, upućuju u roku 8 dana od pravomoćnosti ovog rješenja, podnijeti prijedlog za preuzimanje i nastavak takve parnice, a onaj koji to ne učini u tom roku, smatrat će se kako je odustao od prava na vođenje parnice.

32. Dakle, tužitelju kao vjerovniku dio ove tražbine je osporen, stečajni upravitelj tuženika navodi da je tužitelju priznao i više nego što ga je pripadalo, da mu je priznao i plaće od dana prestanka radnog odnosa, odnosno od mjeseca srpnja 2013.godine pa sve do zaključno rujna 2015.godine, uključivo i regrese za godišnji odmor za 2013.,

2014. i 2015.godinu. Točno je i specificirao što je to tužitelju priznao na ime potraživanja, navodi da tužitelj nije u roku određenom citiranim rješenjem Trgovačkog suda u Splitu, predložio nastavak postupka, da je to napravio tek podneskom od 24.siječnja 2019.godine, pa da se smatra da je odustao od prava na vođenje parnice.

33. Dakle, kako je stečajni upravitelj u stečajnom postupku djelomično priznao i djelomično osporio tužiteljevo potraživanje kao radnika, parnica se nastavlja, u granicama onoga što je ostalo sporno. Sud odlučuje u nastavku postupku isključivo o osporenom dijelu potraživanja, te se za priznati dio potraživanja parnica ne može voditi. Dakle, tužitelj je trebao izvršiti objektivnu preinaku tužbe, pa je za osporeni dio potraživanja trebao tražiti utvrđenje osporene tražbine deklaratornim zahtjevom, vezano za utvrđenje postojanja tražbine tužitelja prema tuženiku točno određenom iznosu, a što tužitelj nije napravio. Bez obzira što tužitelj nije u ostavljenom roku od 8 dana od rješenja Trgovačkog suda u Splitu, nije podnio prijedlog za nastavak parnice, kako je parnica postojala već prije stečaja tuženika, to je sud ovlašten nastaviti postupak i donijeti odluku. Dakle, kako je raniji zahtjev glasio na isplatu plaća, jubilarne nagrade... kao kondemnatorni zahtjev, to je tužitelj trebao urediti ovaj dio zahtjeva na osporeni dio tražbine i to kao deklaratorni zahtjev. Kako ovo tužitelj nije napravio, a to ne može sud napraviti po službenoj dužnosti, valjalo je odbiti tužbeni zahtjev tužitelja na isplatu i odlučiti kao u izreci ove presude (tč.II.izreke iste). Ono što tužitelj poduzima podneskom od 19.lipnja 2026.godine nije preinaka tužbe koju sud treba dopustiti, ponovno se radi o kondemnatornom zahtjevu na isplatu, ali sada iznosa koji nisu niti navedeni niti specificirani. Niti nakon očitovanja stečajnog upravitelja tuženika na ovaj podnesak, navoda što je točno tužitelju priznato od strane stečajnog upravitelja, a što osporeno, tužitelj nije uredio zahtjev na utvrđenje i precizirao ga da bi sud isti prihvatio. Ovakvu preinaku iz podneska tužitelja od 19.lipnja 2026.godine (preinaka nije poduzeta na utvrđenje da je odluka o izvanrednom otkazu nedopuštena), valjalo je odbiti, odnosno sud istu ne može dopustiti pa je to uneseno u izreku ovog rješenja. Dakle, na ovaj način se prolongira postupak, suprotno je načelu ekonomičnosti postupka, a sam tužitelj je imao sve bitne i potrebne parametre za kvalitetnog uređenje tužbenog zahtjeva na utvrđenje postojanja osporene tražbine u točno određenom novčanom iznosu. Radi navedenog sud je prisiljen odbiti ovaj dio tužbenog zahtjeva (tč.II. izreke) i odlučiti na ovaj način, a radi svega navedenog.

34. Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 2. i čl. 155. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 129/00, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14 i 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25, dalje: ZPP), tužitelj je u dijelu zahtjeva uspio, a preostalom ne. Sud je tužitelju priznao trošak potreban za vođenje postupka u pogledu utvrđenja da je odluka o otkazu ugovora o radu nedopuštena. U ovom slučaju pripada mu pravo na 250 bodova za ukupno 4 parnične radnje (tužba, zastupanje na ročištima održanim dana 17.listopada 2013.godine, 14.siječnja 2014.godine i 13.listopada 2014.godine), uz trošak zastupanja na ročištu održanom dana 27.studenog 2014.godine u visini od 50 bodova; nakon toga ponovno trošak od 250 bodova za 3 radnje nakon donošenja ukidne odluke u ovom dijelu (zastupanje na ročištima održanim dana 16.travnja 2026.godine, 29.lipnja 2026.godine i 1.rujna 2026.godine); dakle, tužitelju u odnosu na ovaj dio zahtjeva pripada pravo na trošak od ukupno 550 bodova, što uz vrijednost boda od 2,00 EUR daje iznos od 1.100,00 EUR. Tužitelju na ovaj iznos pripada pravo na 25% PDV-a u iznosu od 275,00 EUR. Nadalje, u odnosu na zahtjev za isplatu, u

kojem tužitelj konačno nije uspio, ipak sud drži da tužitelju pripada pravo na naknadu troškova vještačenja u iznosu od 265,45 EUR, jer je u to vrijeme, izvođenja ovog dokaza, to bilo potrebno za utvrđenje osnovanosti zahtjeva za isplatu. Dakle, sud je obvezao tuženika na ime cjelokupnog parničnog troška isplatiti tužitelju iznos od ukupno 1.640,45 EUR sa zakonskim zateznim kamatama od presuđenja do isplate. Prestali trošak tužitelju nije priznat jer nije bio potreban za vođenje postupka, pored djelomičnog uspjeha tužitelja u sporu.

U Splitu, 12. listopada 2026. godine

S U D A C

Julijana Ponoš

Pouka o pravnom lijeku: Protiv ove odluke nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu u roku od 15 dana od dana dostave istih. Žalba se podnosi nadležnom županijskom sudu, a putem ovog suda u tri primjerka.

Stranci koja je pristupila na ročište na kojem se odluka objavljuje i stranci koja je uredno obaviještena o tom ročištu, a na isto nije pristupila, smatra se da je dostava odluke obavljena onog dana kad je održano ročište na kojem se odluka objavljuje. Stranci koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se odluka objavljuje smatra se da je dostava odluke obavljena danom zaprimanja pisanog otprovka iste.

DNA:

1. Pun. tužitelja
2. Stečajnom upravitelju tuženika

Broj zapisa: **9-3088e-7087c**

Kontrolni broj: **0b796-10210-8cbcd**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Splitu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.